

Sygn. akt III KK 606/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 stycznia 2023 r.
sprawy **J. K.**
skazanego za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 23 maja 2022 roku, sygn. akt II AKa 83/22
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 25 stycznia 2022 roku, sygn. akt III K 161/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. akt III K 161/21, oskarżonego J. K. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a także orzeczono środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 3

(trzech) lat oraz środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. M. i zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 3 (trzech) lat. Zaliczono także oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 83/22, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

1) art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 457 § 2 KPK poprzez nierozważenie przez sąd odwoławczy wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, polegające na: nierozpoznaniu przez sąd ad quem zarzutów obrońcy dotyczących:

- nieprawidłowej oceny dowodu ze sprawozdania z badań ciała pokrzywdzonej wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznania przedmiotowego sprawozdania za nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy

- nieprawidłowej oceny dowodu z opinii ginekologicznej wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznania przedmiotowego sprawozdania za nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy

- nieprawidłowej oceny dowodu z zeznań świadka E. D. wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznania przedmiotowych depozycji za wiarygodne

podczas gdy sąd II instancji pozostawał zobligowany do rozpoznania sprawy nie tylko w granicach zaskarżenia, lecz także w granicach podniesionych zarzutów apelacyjnych, co na kanwie sprawy aktualnie rozpoznawanej nie nastąpiło, powodując tym samym rażące naruszenie prawa

procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia

2) art. 7 KPK poprzez:

- zaabsorbowanie przez sąd odwoławczy naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, która miała miejsce na etapie postępowania przed sądem I instancji, polegające na uznaniu przez sąd ad quem, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w sposób prawidłowy zostały ocenione przeprowadzone przed sądem meriti postępowanie dowodowe wedle dyrektyw wynikających z art. 7 KPK jednocześnie akceptując ocenę dowodów poczynioną przez ten sąd, nie zważając na fakt, iż w świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, nie sposób jest uznać w sposób kategoriyczny, niebudzący wątpliwości, jednoznaczny, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktu oskarżenia czynu, poprzez wypełnienie znamion przestępstwa zgwałcenia w stosunku do pokrzywdzonej, podczas gdy sąd odwoławczy, obowiązany był w sposób kompleksowy i obiektywny rozważyć kwestię prawidłowości dokonanej oceny materiału dowodowego przez sąd I instancji wedle kryterium zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, co na kanwie sprawy aktualnie rozpoznawanej nie nastąpiło, powodując tym samym rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej J.M. w charakterze świadka, wbrew wskazanym w ustawie dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie rzeczonych depozycji za wiarygodne, w wyniku czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego na przyjęciu za ustalone, że oskarżony J. K. w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki, podczas gdy dokonując oceny rzeczonego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie sposób jest uznać, że przedmiotowe

depozycje zasługują na walor wiarygodności, albowiem treść zeznań pokrzywdzonej jawi się jako oczywiście niespójna a nadto nielogiczna, w wyniku czego nie zachodzi możliwość trafnego ustalenia na podstawie tegoż dowodu, że oskarżony J. K. w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowych wyjaśnień za niewiarygodne w zakresie jakim oskarżony kwestionował wypełnienie znamion czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonej, w wyniku czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego na ustaleniu, że oskarżony w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki, podczas gdy dokonując oceny rzeczonego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań, wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest uznać w sposób a priori niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie wypełnienia przezeń znamion czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonej, natomiast należy w sposób dokładny i wszechstronny dokonać interpretacji złożonych wyjaśnień oskarżonego przez pryzmat całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego a nadto stosownie ocenionego w ramach procesu

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań świadka E. D. w charakterze świadka wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowych depozycji za wiarygodne, w wyniku czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego na

ustaleniu, że oskarżony w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki, podczas gdy dokonując oceny rzeczonego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest uznać, że przedmiotowe depozycje zasługują na walor wiarygodności, albowiem świadek nie był naocznym, bezpośrednim obserwatorem wydarzeń objętych aktem oskarżenia, zaś treść relacji świadka opiera się wyłącznie na pośredniej relacji z przedmiotowego wydarzenia dokonanej przez pokrzywdzoną, w wyniku czego nie zachodzi możliwość trafnego ustalenia na podstawie tegoż dowodu, że oskarżony w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań świadków B. C. i B. M. wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowych zeznań za zmierzających do wsparcia linii obrony oskarżonego, podczas gdy dokonując oceny rzeczonego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego brak jest możliwości stwierdzenia niewiarygodności rzeczonych depozycji

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z zeznań świadka E. Z. wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowych zeznań za niewiarygodne w zakresie jakim oskarżony kwestionował wypełnienie znamion czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonej, w wyniku czego doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego na ustaleniu, że oskarżony w dniu zdarzenia obmacywał pokrzywdzoną za

pośladki, obmacywał pokrzywdzoną za piersi przytrzymywał jej ciało, a następnie włożył palec do jej pochwy a nadto na ustaleniu, że pokrzywdzona wyrwała się z chwytu oskarżonego a następnie przybiegła z płaczem, przerażeniem i prośbami o pomoc do swojej matki, podczas gdy dokonując oceny rzeczonoego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest uznać w sposób a priori niewiarygodności zeznań świadka w zakresie wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonej, natomiast należy w sposób dokładny i wszechstronny dokonać interpretacji złożonych zeznań przez pryzmat całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego a nadto stosownie ocenionego w ramach procesu

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z opinii psychologicznej biegłego M. D. niebędącym biegłym opiniującym z listy biegłych prowadzonej przez Prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowej opinii psychologicznej za pełną i jasną, podczas gdy dokonując oceny rzeczonoego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest uznać przedmiotowej opinii za odpowiadającej standardom wyznaczonym przez unormowania procedury karnej

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu ze sprawozdania z badania ciała pokrzywdzonej wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a w konsekwencji uznanie przedmiotowego sprawozdania za nieistotnego dla rozstrzygnięcia, podczas gdy dokonując oceny rzeczonoego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest przyjąć, że przedmiotowe sprawozdanie z badania ciała pokrzywdzonej pozostaje nieistotne dla rozstrzygnięcia, albowiem z treści rzeczonoego sprawozdania wynikają znamienne kwestie dotyczące faktu, iż na

ciele pokrzywdzonej nie ujawniono jakichkolwiek obrażeń, jak również nie stwierdzono uszkodzenia fizycznego należących do pokrzywdzonej narządów płciowych, co należy uwzględnić przy ocenie depozycji złożonych przez pokrzywdzoną pod kierunkiem ich wiarygodności oraz oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

- nieprawidłowe dokonanie oceny dowodu z opinii ginekologicznej wbrew dyrektywom w postaci zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie przedmiotowej opinii ginekologicznej za nieistotnego dla rozstrzygnięcia, podczas gdy dokonując oceny rzeczowego dowodu wedle standardów wynikających z art. 7 KPK, przy uwzględnieniu kryterium prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób jest przyjąć, że przedmiotowa opinia ginekologiczna pozostaje nieistotna dla rozstrzygnięcia, albowiem z treści rzeczowej opinii ginekologicznej wynikają znamienne kwestie dotyczące faktu, iż na ciele pokrzywdzonej nie ujawniono jakichkolwiek obrażeń, jak również nie stwierdzono uszkodzenia fizycznego należących do pokrzywdzonej narządów płciowych, co należy uwzględnić przy ocenie depozycji złożonych przez pokrzywdzoną pod kierunkiem ich wiarygodności oraz oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

3) art. 167 KPK w zw. z art. 366 §1 KPK w zw. z art. 458 KPK poprzez: nieprzeprowadzenie w toku postępowania odwoławczego z urzędu dowodu z: dokumentów zalegających w aktach sprawy rozpoznawanej pod sygn. III Nkd 53/21 przez Sąd Rejonowy w Wołowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich, dotyczącej postępowania wszczętego w sprawie nieletniej J. M. w celu ustalenia, czy nieletni wykazuje przejawy demoralizacji polegające na tym, że od nieustalonego okresu do dnia 07 października 2021 r. w W. oraz w miejscowości W., wykorzystując bezradność wynikającą z upośledzenia umysłowego małoletniej M. Z. oraz jej brak zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, doprowadziła ją do poddania się innej czynności seksualnej, działając na szkodę M. Z., podczas gdy w toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego przedłożył odpis postanowienia o wszczęciu wyżej wymienionego postępowania, w wyniku czego, z uwagi na

istotność kwestii mających podlegać wyjaśnieniu względem przedmiotu niniejszego procesu, sąd II instancji, celem poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych oraz celem wyjaśnienia całokształtu okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, w myśl zasady inkwizycyjności procesu karnego, pozostawał zobligowany do zwrócenia się do Sądu Rejonowego w Wołowie celem nadesłania akt rzeczowej sprawy a następnie winien poświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów tam zalegających dołączyć do akt sprawy niniejszym rozpoznawanej, równocześnie przeprowadzając dowód z nadesłanych dokumentów na okoliczność potwierdzenia/wykluczenia zdolności pokrzywdzonej do konfabulacji w zakresie zdarzenia historycznego objętego aktem oskarżenia

- uzupełniającej opinii biegłego ginekologa na okoliczność stwierdzenia, czy pozostaje możliwe naruszenie integralności ciała pokrzywdzonej poprzez włożenie palca do pochwy, podczas gdy przewodniczący realizując kierowniczą rolę, czuwając nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc, aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy winien z urzędu dopuścić wskazany dowód, mający fundamentalne znaczenie dla stwierdzenia, czy na kanwie sprawy rozpoznawanej został popełniony czyn zabroniony zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia

- opinii biegłego seksuologa na okoliczność zachowania pokrzywdzonej J. M., posiadanych ewentualnie przez pokrzywdzoną J. M. zaburzeń seksualnych, ewentualnych zdolności pokrzywdzonej do konfabulacji na płaszczyźnie seksualnej, podczas gdy przewodniczący realizując kierowniczą rolę, czuwając nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc, aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy winien z urzędu dopuścić wskazany dowód, mający fundamentalne znaczenie dla stwierdzenia, czy na kanwie sprawy rozpoznawanej został popełniony czyn zabroniony zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia

- opinii psychologicznej Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] w K. na okoliczność stwierdzenia, czy złożone przez pokrzywdzoną J. M. zeznania mogły być wynikiem konfabulacji, podczas gdy przewodniczący realizując kierowniczą rolę, czuwając nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc,

aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy winien z urzędu dopuścić wskazany dowód, mający fundamentalne znaczenie dla stwierdzenia, czy na kanwie sprawy rozpoznawanej został popełniony czyn zabroniony zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia

- z zeznań S. M. będącego ojcem pokrzywdzonej J. M. na okoliczność usposobienia pokrzywdzonej i jej ewentualnych skłonności do konfabulacji, podczas gdy przewodniczący realizując kierowniczą rolę, czuwając nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc, aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy winien z urzędu dopuścić wskazany dowód, mający fundamentalne znaczenie dla stwierdzenia, czy na kanwie sprawy rozpoznawanej został popełniony czyn zabroniony zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia

4) art. 167 KPK w zw. z art. 185a §1 KPK w zw. art. 366 §1 KPK w zw. z art. 458 KPK poprzez:

- nieprzeprowadzenie w toku postępowania odwoławczego z urzędu dowodu z ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej J. M. przy udziale obrońcy oskarżonego, pomimo, że w toku dotychczasowego postępowania nastąpiło jednokrotne przesłuchanie pokrzywdzonej pod nieobecność obrońcy oskarżonego, przy jednoczesnym istnieniu istotnych okoliczności wymagających ponownego przesłuchania pokrzywdzonej w charakterze świadka oraz posiadaniu waloru istotności tegoż dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszym rozpoznawanej, podczas gdy mając na celu realizację zasady prawdy materialnej, sąd ad quem winien dopuścić z urzędu a następnie przeprowadzić dowód z ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku sądu odwoławczego oraz uchylenie w całości wyroku sądu I instancji i uniewinnienie przez Sąd Najwyższy skazanego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z uwagi na oczywistą niesłuszność skazania, ewentualnie, z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia żądania powyższego – o uchylenie w całości wyroku sądu odwoławczego oraz uchylenie w całości wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji - Sądowi Okręgowemu w Kielcach.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Starachowicach wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14). Taka sytuacja, w której skarżący domaga się przeprowadzenia kolejnej, trzeciej kontroli instancyjnej, zachodzi w niniejszej sprawie. Kasacja obrońcy skazanego stanowi bowiem w dużej mierze odwzorowanie apelacji, zaś do wszystkich podniesionych w tym środku odwoławczym zarzutów Sąd Apelacyjny rzetelnie się odniósł.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji związanego z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. wskazać należy, że Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski ujęte w apelacji obrońcy oskarżonego, odnosząc się zarówno do sprawozdania z badań ciała pokrzywdzonej, opinii ginekologicznej (s. 22 uzasadnienia wyroku), jak i zeznań świadka E. D. (s. 20). Sąd II instancji wyraźnie zaaprobował ocenę tych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, wskazując jeszcze raz w jakim zakresie dowody te były istotne dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. To, że Sąd II instancji nie wyciągnął z nich wniosków zbieżnych z proponowanymi przez obrońcę, nie świadczy o nierzetelności kontroli instancyjnej.

Kolejny zarzut, w którym wskazano na naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie przez Sąd odwoławczy naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, stanowi w zasadzie powielenie zarzutu apelacji. Abstrahując od tego, że Sąd II instancji nie dokonywał samodzielnej oceny dowodów, więc obrońca nie powinien zarzucać naruszenia art. 7 k.p.k., stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny rzetelnie rozważył zarzut dotyczący naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów sformułowany w apelacji, odnosząc się do wszystkich wymienionych przez skarżącego dowodów, co zajęło znaczną część uzasadnienia wyroku (s. 19-22). Sąd II instancji zaaprobował nadanie waloru wiarygodności zeznaniom małoletniej pokrzywdzonej J. M., przy czym trafnie odniósł się do wątpliwości obrony w zakresie skłonności małoletniej do konfabulacji, wykluczając taką możliwość na podstawie m.in. opinii biegłej psycholog, do kwestii toczącego się postępowania w przedmiocie demoralizacji małoletniej i jego braku wpływu na przedmiotowe rozstrzygnięcie, a także do polemicznych i nieskutecznych argumentów obrony związanych z brakiem wzywania przez małoletnią pomocy czy brakiem reakcji osób dorosłych na nieobecność dziewczynki. Sąd II instancji rzeczowo i konkretnie wypowiedział się także o kwestionowanych przez obronę, istotnych dla sprawy zeznaniach matki małoletniej – E. D., wspierających linię obrony lecz zmiennych w swej treści depozycjach świadków B. C. i B. M. oraz konkubiny oskarżonego E. Z., a ponadto o stojących z nimi w opozycji zeznaniach innych osób obecnych na kąpielisku (K. M. i R. D.), których treść obrońca przemilczał. Sąd odwoławczy ustosunkował się także szczegółowo do opinii biegłej psycholog, nie podzielając stanowiska obrońcy o jakichkolwiek jej wadach i zestawiając wnioski tej opinii z innymi dowodami, w tym pominiętymi przez obronę depozycjami A. O. (wychowawczyni małoletniej) i A. W. (kuratora sądowego rodziny). Sąd II instancji zajął także stanowisko odnośnie do sprawozdania z badania ciała pokrzywdzonej oraz z opinii ginekologicznej, słusznie dzieląc ocenę Sądu I instancji, że brak przerwania błony dziewiczej i innych uszkodzeń ciała małoletniej nie przesądza o niewiarygodności zeznań małoletniej w zakresie obcowania płciowego z oskarżonym (s. 22). Nie pominął również oceny wyjaśnień oskarżonego.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie w toku postępowania odwoławczego

z urzędu wymienionych w nim dowodów, stanowi powielenie licznych zarzutów apelacji, z tą różnicą, że w apelacji były one skonstruowane na bazie przepisu art. 170 § 1 k.p.k. Sąd II instancji odniósł się do wnioskowanego dowodu z akt postępowania w przedmiocie demoralizacji małoletniej na rozprawie odwoławczej (k. 579-580), jak i w uzasadnieniu wyroku (s. 3, 21), uznając, że ta sprawa nie ma wpływu na ocenę wiarygodności zeznań małoletniej i ustaleń faktycznych w sprawie, a kwestię demoralizacji i ewentualnej możliwości wymyślenia przez nią całego zdarzenia miała na uwadze także biegła psycholog (k. 21). Sąd odwoławczy słusznie wskazał, że nie ma żadnych powodów, by dopuszczać dowód z opinii innego biegłego psychologa lub odpowiedniej instytucji na okoliczność demoralizacji małoletniej (s. 21). Odnosił się także do zarzutów dotyczących uzupełniającej opinii biegłego ginekologa, biegłego seksuologa, zeznań ojca małoletniej S. M., a także opinii psychologicznej Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] w K., odwołując się do oddalenia tych wniosków dowodowych obrońcy na rozprawie Sądu Okręgowego z dnia 13 grudnia 2021 r.; Sąd I instancji oddalił te wnioski na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. (uzupełniająca opinia biegłego ginekologa, zeznania ojca małoletniej S. M.), na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. (opinia biegłego seksuologa), na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. (opinia Instytutu) i kilka innych wniosków obrońcy, a uzasadnienie tych decyzji nie budzi żadnych zastrzeżeń (k. 462-466).

Zarzut z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 185a §1 k.p.k. w zw. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie w toku postępowania odwoławczego z urzędu dowodu z ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej z udziałem obrońcy prawidłowo rozważył Sąd Apelacyjny w odniesieniu do podobnie sformułowanego zarzutu apelacji, zauważając, że na rozprawie odwoławczej obrońca ten wniosek cofnął (k. 462), zaś z urzędu nie wyszły na jaw okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania, a pytania, które obrońca chciałby zadać pokrzywdzonej albo nie mają charakteru okoliczności istotnych, albo małoletnia nie jest ich adresatem. Sąd Apelacyjny wskazał również, że pokrzywdzona w zasadzie odpowiedziała na podobne kwestie do poruszanych przez obrońcę, a udzielone przez nią odpowiedzi były logiczne. Sąd Apelacyjny trafnie powołał się także na argumentację Sądu

Okręgowego, który wytłumaczył z jakich powodów ponowne przesłuchanie małoletniej nie jest zasadne, mając przy tym na uwadze cel i gwarancje przepisu art. 185a k.p.k. oraz traumę J. M. po wydarzeniu (k. 464-465).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy obciążył go tymi kosztami.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.